

paa denne Reservation. Med Hensyn til Ændringen blev denne forkastet. Følgelig blev det obligatorisk for alle de kontraherende Stater at indføre Benævnelsen „Veksel“ i selve Dokumentets Tekst. Dette er et betydningsfuldt Skridt henimod Ensartethed. Da der imidlertid maa gaa nogen Tid, forinden de Lande, i hvilke denne Foranstaltning ikke har været kendt før, kan foretage de nødvendige Skridt for at sætte Bestemmelsen i Kraft, vedtoges det, at hver enkelt af de kontraherende Parter kunde bestemme, at Forpligtelsen til at indføre Benævnelsen „Veksel“ i de i vedkommende Land trukne Veksler, ikke skulde træde i Kraft før 6 Maaneder efter Konventionens Ikrafttræden (Bilag II, Artikel 1).

18. Yderligere blev det foreslaaet i Artikel 1's første Stykke at erstatte Ordene „udtrykt (paa det Sprog), hvori Dokumentet er affattet“, med Ordene „paa det Sprog, hvori Betalingsordren formuleres“. Dette Forslag blev fremsat af Lande, hvor Veksler undertiden affattes i mere end et Sprog, men det foreslaaede Udtryk „Betalingsordre“ var for omfattende, fordi selve Ordren bestaar af flere Ord („Behag at betale til Hr. . . . et Beløb, stort . . .“), der vil kunne foreligge i forskellige Sprog. Man blev derfor enige om at gaa tilbage til den oprindelige Formulering af Artikel 1, Stykke 1, men Konferencen erkendte enstemmigt, at Ordet „Veksel“ maa skrives paa samme Sprog som Ordet „betale“, hvilket er det væsentligste Ord i en Veksel.

19. Ordet „Ordre“ tages ikke her i sin strenge juridiske Betydning, og Brugen af Ordet fastslaar ikke paa Forhaand den nøjagtige Beskaffenhed af den Handling, hvori Udstedelse af en Veksel, juridisk set, bestaar.

20. I den japanske Erklæring udtales det, at det i Japan er Skik og Brug at paaføre Dokumentet ikke en haandskreven Underskrift, men Trassentens private Segl ved Siden af eller under hans skrevne Navn, og det henstilledes, at denne Skik blev respekteret af den ensartede Veksellov. Det forekom dog ikke nødvendigt at indføre en særlig Klausul i denne Anledning, men det er absolut forudsat, at Ordet „Underskrift“ her bruges i omfattende Betydning, nemlig om enhver Paaføring af Segl eller Underskrift paa Papirer og Dokumenter i Overensstemmelse med vedkommende Lands Skik til Identifikation af den Person, der paafører Seglet eller Underskriften. Den japanske Delegations Ønske er derfor bleven imødekommet. Det kan tilføjes, at samme Bemærkning ikke alene gælder Trassentens Underskrift, men alle Underskrifter, der kan paaføres en Veksel (Endossentens, Acceptantens, Avalistens og andre Underskrifter).

Det saaledes afgjorte Spørgsmaal foreligger ikke alene med Hensyn til Veksler, der udstedes i Japan, men ogsaa med Hensyn til Veksler, der er udstedte i forskellige Landes Kolonier.

21. Endelig maa dette Spørgsmaal ikke forveksles med Spørgsmaalet om den Form — almindeligvis en autentisk Akt*) — under hvilken en Person, der paa Grund af Sygdom, Invaliditet, eller fordi han ikke er skrivekyndig, er fysisk ude af Stand til at underskrive, kan indgaa Veksselforpligtelse. Dette Problem er overladt til de enkelte Landes Lovgivning, saaledes som nærmere fastslaet i Konventionens Bilag II, Artikel 2.

22. I Forbindelse med Artikel 1, Stykke 6, rejstes der det Spørgsmaal, om Vekseltageren (beneficiary) kunde betegnes kun ved en Angivelse af hans Embede (f. Eks. Behag at betale til Borgmesteren i den og den Kommune), og en Tekst i denne Retning blev foreslaaet paa Grundlag af Artikel 7, Stykke 2, i den britiske Lov af 18. August 1882. Konferencen fandt det imidlertid ikke nødvendigt at formulere en Tekst, der

*) «acte authentique» er i Følge fransk Ret en Udfærdigelse foretaget — i foreskreven Form — af en offentlig Embedsmand — Notar, Retsskriver, Foged, kommunal Embedsmand (Borgmester, Raadmand), — se code civile, Art. 1317 & 1321.